

BROEDGEVAL RANSUIL IN EEN WOONWIJK

Hennie van de Vendel

Geschetter van de merels. Dat betekent meestal dat er een kat in de buurt is. Voor de zekerheid gaan we maar weer eens kijken op het parkeerterrein naast ons huis. Het is eind april en dan zitten de merels volop te broeden en horen we dagelijks geschreeuw en gekrijs om ons heen. Het gekke is dat de merels nu hoog in de bomen zenuwachtig heen en weer vliegen. Meestal doen ze dat net boven de grond, tussen de auto's. Geen wonder, bovenin een berk zit een ransuil en die hebben ze dus allang ontdekt.

We roepen de buurjongens, eveneens vogelaars, erbij. Buurman Rien vertelt doodleuk dat hij enkele dagen tevoren 50 m verderop ransuilen heeft zien baltsen in de omgeving van een oud eksternest. Voor ons is dat reden om extra alert te zijn. Je weet maar nooit, een broedgeval van de ransuil zo dicht bij huis...

De volgende middag zijn we in de tuin aan het werk en hoor ik een vreemd geluid. Herman weet direct te vertellen dat dat de baltsroep van de ransuil is. Na enig zoeken ontdekken we het mannetje bovenin onze haagbeuk. Ook de volgende avond zit de vogel weer te roepen, nu in een paardekastanje iets verderop.

Vanaf die tijd zien we het mannetje ransuil vrijwel dagelijks in een van de bomen op het parkeerterrein. Hij is de ene keer makkelijker en mooier te zien dan de andere keer. Tot omstreeks 10 mei laat hij zijn baltsroep horen, zowel midden overdag als in de schemer. Daarna horen we hem nog maar zelden. Wel zien we hem soms tegen de schemer wegvliegen.

Bedelende uilskuikens

In de eerste week van juni horen we zo nu en dan het zwakke gepiep van jongen. Dat geluid wordt allengs luider. Rien ziet op 11 juni het vrouwtje en twee jongen net buiten het nest zitten. Twee dagen later verspreiden de jongen zich over de bomen rond het nest en zijn vanaf een uur voor zonsondergang luid aan het bedelen. Soms hoor je ze al eerder roepen. Het is een hoog, schel geluid dat lijkt op "hiiiiiiiiieeer", "hiiiiiiiiieeer".

Zo langzamerhand zijn steeds meer buurtbewoners op de hoogte van het broedgeval. Niet zo vreemd als je bedenkt dat we nogal eens met verrekijkers om onze nek, en soms een fototoestel, op het parkeerterrein omhoog staan te loeren. Mensen die je al jarenlang van gezicht kent maar nog nooit hebt gesproken, vragen je ineens van alles over de uilen.

Op zondagmiddag 17 juni belandt een van de jongen in een ligusterhaag in een tuin naast de nestboom. Er is paniek in de buurt. "Wat moeten we doen?" Iemand belt naar de vogelopvang in Woudenberg en hoort dat ze het jong gewoon moeten laten zitten. Als wij 's avonds thuiskomen, worden we van een en ander op de hoogte gesteld. Er fladderen dan inmiddels vier jongen rond in de omgeving van het nest en twee ervan belanden in een conifeer. De buurt loopt uit - iedereen is erg nieuwsgierig wat we toch allemaal aan het doen zijn in het schemerduister - en fototoestellen en videocamera's worden tevoorschijn getrokken.

De hele week zijn de jongen 's avonds en 's nachts zeer actief en wisselen regel-

matig van boom. Je hoort ze dan weer hier en dan weer daar gillen. We tellen ze iedere avond en aan het eind van de week weten we het zeker: het zijn er zes! Enkele bewoners stellen voor om de plaatselijke krant op de hoogte te stellen, want dit is heel bijzonder: een paartje ransuil broedend in een woonwijk. Buurtvrouw Sharon, fotografe, stuurt foto's in, Herman schrijft een tekstje en "de buurman van de uilen" wordt geïnterviewd. Enkele dagen later kopt de krant: "Uilenkamp in de ban van een uilenfamilie" ("Uilenkamp" is onze straat).

Een van de zes jonge ransuilen - Evalanka fotografie

Iedere dag een eindje verder

Dat de krant gelezen wordt, blijkt wel uit het aantal mensen dat langskomt om naar "onze" uilen te kijken. "Weet u waar de uilen zitten?", wordt ons meer dan eens per dag gevraagd. En dan is het iedere keer weer zoeken geblazen, want de jongen schuiven geleidelijk op richting het Overganglandschap, een halfopen natuurgebied direct ten zuiden van de bebouwing. Zodra ze beginnen te bedelen, kun je ze wel weer ontdekken. De één zit bijvoorbeeld voor het huis van de burens, de ander opzij van ons huis, de derde weer ergens anders, enzovoorts. Het mannetje, dat wekenlang overdag in een van de bomen op het parkeerterrein zat, laat zich nu niet meer zien.

Dagelijks schuiven de jongen verder op en wordt het 's nachts weer rustiger om ons heen. Begin juli horen en zien we niets meer van de jongen. Het vrouwtje komt nog wel enkele dagen in een van de bomen roesten, maar als ook zij verdwenen is, is de nachtelijke stilte op de Uilenkamp in Driebergen weergekeerd.